

DE AVONDBODE

ABONNEMENT

AA' HET BUREAU VAN HET BLAD,

Warmoesstraat, N°. 206.

En bij alle Boekhandelaars en Postkantoren van het Rijk.

Brieven, Gelden, enz., moeten franco
worden ingezonden.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

PREMIË

VOOR 3 MAANDE

te Amsterdam..... f. 1.75.

en 'tusschen steden franco..... - 25.

Advertentien.

ZEVEN REGELS of minder..... f. 1.75.

Eiken regel meer..... - 25.

REGEL voor elke advertentie en herhaling..... - 30.

voor **Staatkunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten en Wetenschappen.**

De Schuldverdeeling.

III.

Alvorens van het boekje af te stappen, kunnen wij niet voorbij roeg op te merken, hoe dezelfde verwisseling van betekenissen, reeds ontrent het woord «Nederland» aangewezen, op een andere plaats aan de daar gezegde benaming België een onbepaaldheid geeft, waardoor het niet zamenhangende of niet passende der geproede gedachten zelfs bij een min oplettende lezing wellicht zou kunnen voorbij gezien worden. Bladz. 30 haalt de schrijver op van Perzië en Griekenland, van Rome en Carthago, en in het algemeen van Staten, die door hunne natuurlijke ligging tot zekere mededinging en vijandschap bestemd schijnen, die eeuwen lang in oorlog, en dikwerf in bloedigen strijd leefden, en elkander thans de hand reiken. En zoo vertrouwt hij, dat ook de vijandelijke stemming tusschen de beide groote afdeelingen van het Koninkrijk der Nederlanden niet van langen duur, althans niet zeer lang op de handelsbetrekkingen van invloed zal zijn. Ook hierin reeds ligt een zonderlinge verwisseling van de natuurlijke betekenis der woorden. In het door den schrijver onderstelde geval, immers, namelijk, dat het tractaat zijn volkomen beslag erlange, bestaan er geen twee groote afdeelingen van het Koninkrijk der Nederlanden meer. En even weinig een vijandige stemming tusschen het overblijvende Koninkrijk der Nederlanden en het alsdan daarvan wettig afgescheiden België. Of spreekt de schrijver hier niet van de Staten, maar van derzelver bevolkingen? Dan, zeker, zoo men die stemming vijandig heeten wil, zal er wel ten allen tijde een zoodanige, althans grenszins toegelegen, stemming bestaan tusschen de vrienden van orde en getrouwheid aan de grondwettige instellingen enerzijds, en de aanklagers van daarmede te eenemaal strijdige begrippen anderzijds, maar niemand zal zoo onredelijk zijn, om deswege eenige onvrede te voeden tegen de Belgische bevolking in het algemeen, of tegen dat, denklijk zeer talrijke, deel daarvan, dat den opstand bezocht, en even zeer als wij verfoeit. Maar in allen gevalle, is de wensch zeer overbodig, dat die, zoo men wil vijandige, stemming niet zeer lang op de handelsbetrekkingen van invloed zal zijn. Zoodra het handelsverkeer van Staatswege kan hersteld worden, zien wij niet in, hoe de gestemdheden van de beiderzijdsche bevolking maar voor een enkel oogenblik op de handelsbetrekkingen eenigen invloed kunnen oefenen. Wij zouden het wenschelijk achten, dat zelfs bij openbaren oorlog het handelsverkeer ongehinderd mocht kunnen blijven, en wij gelooven dat, bijaldien dit mogelijk ware, de handelsbetrekkingen daarbij niets zouden verliezen. Men drijft koophandel om des voordeels, niet om der vriendschap wille. Voor de handelsbetrekkingen is het derhalve zeer overbodig, dat zich, zoo de schrijver ons zegt, reeds achtbare stemmen zich hier en ginds verheffen, om een in ernst gemeende verzoening aan te bevelen. Meer ter sneede kwam het echter, de overtuiging te hebben, dat België, zoo de schrijver een paar regels verder zegt, in vele opzichten tot die landen behoort, die de meest gegronde aanspraak hebben op vertrouwen.

Wie zou hier niet het woord België in den zin van Belgische bevolking verstaan? Wat beteekent vertrouwen op een streek lands? En nogtans de schrijver neemt het in den eigenlijken zin van het land. Waardoor heeft het die gegronde aanspraak op vertrouwen? Door dezelfde gelukkige ligging aan de zee, enz., door de vruchtbaarheid, enz. van den grond, door dezelfde talrijke bevolking, door dezelfde prachtige steden, en onvergelyklijk (?) schoone en uitgebreide dorpen, enz. enz. Voorts ook nog, altijd van het land sprekende, door de arbeidzaamheid en nijverheid der bewoners, en door den grooten zamenloop van vreemdelingen, vooral Engelschen, enz. Eindelijk nog, maar hier verandert de betekenis in die van den Staat, door de onbeduidendheid van de schuld. Ziedaar dan de redenen, waarom het land of de staat België, naar het oordeel des schrijvers, tot die landen behoort, die de meest gegronde aanspraak hebben op vertrouwen. Bedoelt hij nu, dat er handelsbetrekkingen zullen plaats grijpen met dat land of met dien staat? Vermoedelijk niet. Hij zal met ons toestemmen, dat de handelsbetrekkingen slechts tusschen de wederzijdsche bevolkingen kunnen bestaan. Doch waartoe dan de gansche redenering. Het vertrouwen in den koophandel berust, meenen wij, op de goedheid en eerlijkheid der personen, met welke men te doen heeft. En wie twijfelt er aan, wat betoog behoeft het derhalve, dat die beide eigenschappen ook

bij diegenen kunnen aangetroffen worden, die met ons in politieke begrippen verschillen.

Het schijnt ook, (want wij moeten bekennen, niet zeker te zijn, of wij het in die bewoordingen omkleede denkbeeld wel vatten) dat hierbij de handelsbetrekkingen niet het oog zijn verloren, en meer bepaaldelijk gedacht is aan het vertrouwen op België als staat, met betrekking dan meer bijzonder enkel op den Effectenhandel.

«Wij wagen het te zeggen,» zoo laat de schrijver zich bladz. 31 verluilen, «het behoort niets dan een oprechte en eerlijke handelwijze van België, bij gelegenheid der uitvoering van het te sluiten eind-tractaat.» (België dus hier in den zin van den staat genomen), «het vermijden van alle in Nederland zoo gehate haarkloverijen en dubbelzinnigheden, om de gezondheid eener vriendschappelijke nabuurschap te verwekken.»

En alsdan zoude het, meent de schrijver, zeer ligt kunnen geschieden, dat dezelfde nieuwe leeningen ook daar koopers vonden, waar niet alleen schuldbrieven van alle landen bij partijen geplaatst worden, maar waar zoo vele Mogendheden hare leeningen negocierden, omdat de overvloed aan kapitalen daar ten allen tijde grooter was, en ook thans nog grooter is, dan ergens anders. Dan zoude door de concurrentie der Amsterdamsche beurs met de beurzen van Londen, Parijs, Brussel en Antwerpen, (zonder de Duitsche markten in aanmerking te nemen, die dan ook niet achterlijk zouden blijven, ook geldbeleggingen in Belgische effecten te doen) België wellicht een drie pCts leening kunnen sluiten, enz.

Wetnu, wij betwisten niet, dat dit voor België wenschelijk en voordelig kunne zijn, maar indien dan daartoe niets behoort, dan een oprechte en eerlijke handelwijze van België bij gelegenheid der uitvoering van het te sluiten eind-tractaat, van wat nut of noodzakelijkheid is ons dan het gansche vertoog? Is het, om het Belgische bewind tot die oprechte en eerlijke handelwijze bij gelegenheid van de uitvoering van het te sluiten tractaat aan te sporen? Men had dan ten minste kunnen wachten, tot dat het tractaat gesloten ware. En dan zelfs zien wij niet roeg, met welke bevoegdheid zich de onderlaan van het Koninkrijk der Nederlanden kan aanmatigen zich tot raadsman van het Belgische Bewind op te werpen. Even weinig ook, welk belang de algemeene uitgave van zulk een raadgeving, of de aanwijzing van wat in het voordeel van België zoude kunnen zijn, voor ons Nederlandsch publiek hebben kan, terwijl de vijandelijke toestand, en wel door de eigene vertraging van de Belgische zijde alleen, nog onopgeheven blijft.

Doch er is meer. De zaak in kwestie zal, bij de werkelijke ten uitvoer legging van het te sluiten tractaat, vatbaar worden om uit het financiële oogpunt alleen te worden beschouwd. Voor het oogmerk is zij nog geheel van staatkundigen aard. En hoe groote achtung wij ook hebben voor de financiële kundigheden van den ervaren S., het is niet de eerste maal, dat hij, bij zijnen welmeenenden ijver, het ware staatkundig inzicht mist. Wij behoeven Z. Ed. hier slechts te herinneren, hoe het door hem thans nogmaals aangehaald vertoog in het Algemeen Handelsblad van den 23 October j.l., getiteld: *Krijg*, hoe voortreffelijk anders in de aanwijzing van de gebeurlijke onvermijdelijkheid van den krijg in den toenmaligen stand der zaken, nogtans van aanzienlijk uitging, die geheel tegen zijne bedoeling, zeker, eenen anderen schrijver de opvatting bijbragten, als of de vraag: «Bankroet of Oorlog?» met «Bankroet en Oorlog» te beantwoorden ware.

Zoo kwam het ons ook nu inzonderheid bedenkelijk voor, hier van de zeer uiteenlopende uitleggingen greep te zien, welke de in het tractaat gebezigde uitdrukkingen, naar het oordeel des S., zouden toelaten, en waarin de kiem tot zeer bedenkelijke zwaarigheden zou kunnen gelegen zijn. Het is toch niet gebruikelijk, dat van de zijde der schuldvorderaars, zelfs nog vóór dat de tijd der vereffening daar is, reeds bij voorbaat den wellicht onwilligen schuldenaar wordt onder het oog gebracht, dat het bewijststuk, waarop de vordering gegrond moet worden, zeer uiteenlopende uitleggingen toelaat, en mitsdien tot zeer bedenkelijke zwaarigheden kan aanleiding geven. Wij vreeden, dat onze wederpartij daarmede haar voordeel zou doen. En zoo is het ook wederom gebeurd. Het is op aanleiding van het voor ons liggend vertoog, getiteld: *Holland en België*, dat het Brusselsche dagblad *L'Emancipation* van den 7 dezer, een artikel geeft, aanheffende met deze regelen:

«On se plaint en Hollande de ce que le gouvernement Belge ne se hâte pas de signer le traité du 23 Janvier, et cependant ON Y SIGNE!»

en dat hij nimmer zoude ophouden haar teeder te beminnen, maar, dat hetgeen hij zijnen naam en rang, welke hij haar nu niet langer verzwieg, verschuldigd was, niet gedogde aan een verbintenis met haar te denken. Hij had tot een heimelijk vertrek besloten, om MARIA, en zich zelven, hartverscheurende tooneelen te besparen. Overigens beloofde hij voor haar en haar kind te zullen zorgen....

De ongelukkige verleide liet den brief uit de handen vallen; koud als marmer, bewegingsloos stond zij daar; zij vond geen tranen, geen geregeld denkbeeld zelfs, zij had slechts een onbepaald besef van haren toestand. Hare matte blikken waren ter aarde geslagen, de krampachtig zaaingevouwen handen ten hemel geheven. «God! hij heeft mij nooit bemind!» riep zij eindlijk uit, op eenen niet te beschrijven toon. Naarname zij tot bewustzijn terugkeerde, gevoelde zij dieper en inniger de uitgestrektheid van haren ramp. In plaats van teedere liefde, die zij had mogen verwachten, vond zij nu hoon, bitteren hoon; haar hart werd gruwzaam van een gereten door hem, wien zij hare eer, de rust van haar geweten, haren vader had opgeofferd. Ach! waarom niet liever den dolk haar in de borst gestooten! Nu beheerschte haar een tijdelijke en onmagtige wraakzucht; zij smeekte den rechtvaardigen God om haren verleider zijne euveldaad op de schriklijkste wijze te doen boeten; maar weldra herriep zij dit wraakgebed, en, eenen vloed van tranen vergietende, bad zij, dat ALFRED'S hart moog verandert worden, en durfde zij zich vleijen, dat hij nog eenmaal in hare armen zou terugkeeren.

Maar de eerwaardige REDING was intusschen opgestaan, en zijne dochter ongemerkt genaderd. Hij was getuige van hare onbegrensde wanhoop, en hoorde haar snikken en hare weesklagten. De schrikkelijke waarheid trof hem eensklaps als een bliksemstraal. De sidderende MARIA zag eenen arm zich naast haar uitstrekken, en de beide brieven vatten. Een klam zweet bedekte haar gelaat; een duizeling greep haar aan, en zij zeeg op eenen stoel neder, terwijl de predikant, met een stille doch onbeschrijflijke verontwaardiging en smart, den aan haar gerigten brief las. «Vader,» riep de ongelukkige, nadat hij dien gelezen had, hem te voet vallende: «Vader! vergeef het mij, om den wille mijner moeder, die gij zoo teeder hebt bemind: o, mijne straf is reeds grooter dan ik dragen kan; en zoo gij mij verstoot, zal ik sterven. Spreek, o spreek slechts een enkel woord

en méme temps quelques-unes des DIFFICULTÉS qui DOIVENT NECESSAIREMENT RETARDER SON EXÉCUTION.»

Bestonden die vermeende zwaarigheden metterdaad, wij zouden zeggen, waartoe noodig de partij er aan te herinneren? Zouden de commissarissen van de Belgische zijde, wanneer het er toe gekomen zal zijn, dat die met de onzerzijdsche vergaderen, niet uit hen zelve schrandere genoeg zijn, om alles te berde te brengen, wat in hun belang kon geopperd worden?

Maar er is, onzes achtens, indien men van wederzijde welmeenendheid mogt onderstellen, hoegenaamd geene zwaarigheid. De kapitalen, ten bedrage van vijf miljoen jaarlijksche rente, moeten, naar luid van § 1, van het debet der Amsterdamschen grootboeken, of van het debet der algemeene rijkskas van het Koninkrijk der Nederlanden, op het debet van het Belgische grootboek worden overgebracht.

Om die kapitalen aldus over te brengen, zal men ze toch wel eerst dienen te hebben. Het Belgische gouvernement zou wel uit eigen magt Belgische renten kunnen creëren, tot zulk een bedrag, maar daarmede hadde het nog niet de Nederlandsche kapitalen overgebracht. Die kapitalen, nu, zijn even weinig in het bezit van het Nederlandsche gouvernement. Zij worden vertegenwoordigd door de schuldbewijzen, die het eigendom zijn van derzelver houders. Van deze moet zich dus het Belgische gouvernement, al eer het de overbrenging kunne bewerkstelligen, in het bezit hebben gesteld.

De schrijver van *Holland en België* zelf schijnt het op geene andere wijze te bedoelen. Wij hebben het ook niet zoo zeer tegen zijn voorstel, voor verre wij het verstaan, maar tegen de om- en inkleeding, en al de verdere overbodigheden er van.

JAKES.

NEDERLAND.

AMSTERDAM 16 April. De gala-representatie in den Stads Schouwburg is schitterend geweest. Reeds ten vijf ure waren vele, en ten 6½ ure, alle de zitplaatsen niet alleen, maar ook alle de staanplaatsen in de loges bezet, terwijl de aandrang overal nog dermate groot was, dat de bezoekers, buiten de zaal, een gedeelte der gangen vulden. De balkons en loges leverden door het rijke en smaakvolle van vele toiletten een aller fraaist gezicht op, doch meer dan dit alles trof den beschouwer de onbegrijpelijk belangrijke belangstelling, op ieder gelaat geteekend, en die meerderen en minderen stand met dezelfde liefde en geduld de ongemakken dezer onmatige volte verduren deed. Eeuige minuten na 7 ure trad het Vorstelijke gezelschap in de voor hetzelve bestemde prachtige en ruime loge. Het eerst verscheen Nederlands bevinde Kroonprinses, aan de hand van Z. K. II. den Grootvorst troonopvolger van Rusland, en de hulde van het opgezeten juichende publiek, terwijl het orkest de volksliederen speelde, was dermate, dat zij den verheven reiziger het aangenaamste denkbeeld en bewijs mocht geven hebben van de liefde, voor de leden en betrekkingen van ons Koninklijke gezin, welke hier ter stede, gelijk overal in het oude Nederland, in alle de herten is gevestigd. Dezelfde geestdrift begroette tevens den prins van Oranje, vervolgens prins en prinses Frederik, en daarna de overige leden van het koninklijke stambuis, en deze uitdrukkingen van getrouwheid en liefde volgden ook de vorstelijke personen bij het verlaten van den schouwburg, nadat geheel de aangekondigde representatie was afgelopen.

Het compleet van het Russische volkslied, met de uitvoering van hetwelke Z. K. II. de grootvorst, door de directie van den schouwburg werd verrast, is door een tiental zangers en zangeressen voortreffelijk uitgevoerd. Hetzelfde verdient ook van de geheele representatie gezegd te worden.

Het gevolg van den Grootvorst bestond waarschijnlijk uit alle de personen van rang, welke, volgens den *Avondbode* van 15 April, het hof van Z. K. II. uitmaken. Z. K. II. was gezeten in het midden der loge, tusschen H. K. K. II. de prinses van Oranje; aan de rechterhand van welke prins Frederik plaats nam, en prinses Frederik, aan wier linkerzijde de prins van Oranje zich nederzette.

De Grootvorst was zeer eenvoudig gekleed; zijne uniform was, waar-schijnlijk, die der Kosakken, en hij droeg slechts eenen orde, die men meende het Grootkruis te zijn der Orde van den Nederlandschen Leeuw.

Het jeugdig, maar waardig voorkomen des verheven reizigers, die bestemd is, over het magtigste keizerrijk van ons werelddeel de heerschappij te voeren, maakte eenen diepen indruk. Hoewel de taal niet magtig zijnde, scheen echter Z. K. II. door de voorstelling uit den *Gijbrecht* te worden gebold.

tot uwe dochter; zeg, dat gij haar vergeeft.» Maar plotseling zag zij hem schrikkelijk verbleeken en bewusteloos nederzinken. Met veel moeite legde zij den grijsaard te bed, en ijde, buiten zich zelve, naar den geneesheer van het dorp. Deze kwam terstond, en verklaarde, dat vader REDING door een geweldige beroerte was overvallen, en dat, zoo hij het leven voor het oogmerk behield, hij echter hoogst waarschijnlijk onder de gevolgen daarvan zou bezwijken. De oorzaak moest in eenen hevigen schrik of bovenmatige droefheid gezocht worden. Ieder woord doorpriemde MARIA'S hart, en deed hare bittere tranen vloeijen. Nadat de geneesheer zich verwijderd had, viel zij op hare knieën voor het lelijkant, en beschouwde, met strakken blik, haren vader uren lang, in een verwijfeling, die aan zinneloosheid grensde. O, hoe gaarne had zij het overig harer dagen willen ten offer brengen, om zijn leven nog weinige jaren te verlengen! Maar ijdel waren hare wenschen. Des grijsaards krachten verminderden van uur tot uur; de schaduwen des doods spreidden zich uit over zijn gelaat, en des avonds reeds was zijn geest aan de rampen der aarde ontgogen.

Toen MARIA het schriklijkste bewustzijn verkreger had, dat haar vader gestorven was, zonder haar zijne vergiffenis geschonken te hebben, gevoelde zij nu eerst hare diepe rampzaligheid. Zij geloofde, alle aanspraak op medelijden en genade, bij God en menschen, verloren te hebben; in hare verwijfeling riep zij den dood in als eenen beschermmer, maar ook de dood was doof voor de smeeking der ellendige.

De zielskrachten van het meisje waren niet bestand tegen zoodanige foltering. Waanzinnigheid ontrukte haar aan haar lijden, en spreidde eenen weldadigen nevel over het verledene. Zij verbeeldde zich nu, dat zij, zoodra zij moeder zou geworden zijn, zich naar Engeland moest begeven, om ALFRED te huwen, met wien zij het reinste en ongestoorde geluk zou smaken. De geboorte van hare dochter maakte geene verandering in haren toestand. Het was een hartbrekend schouwspel haar te aanschouwen, terwijl zij, het kind aan haren boezem klemmende, met eenen glimlach op de bleke lippen, zich in bedriegelijke geluksdroomen toefde, en van zalige liefde zweefde. Dan waande zij, dat haar vader naast haar zat, en sprak met hem, even alsof hij nog in leven ware geweest.

Doch, na verloop van eenigen tijd, werd hare waanzinnigheid van eenen stiller aard, en aan haar uitrijkelijk voorkomen hadde men haren gemoeideloe-

MENSCHELIJK.

DE DOCHTER VAN DEN PREDIKANT.

(Oorspronkelijk. — Vervolg en Slot.)

De zwijmel van den hartstogt was eensklaps voorbij. — Welk een tooneel, toen de rampzalige MARIA, haar hoofd in zijnen boezem verbergende, hem aankondigde, wat hij reeds had kunnen vermoeden, en hem smeekte, spoedig voor het altaar zijn verpand woord te bekrachtigen, dewijl, indien haar vader ooit van den misstap zijner geliefde dochter kennis droeg, hij dat nur niet zou overleven. «O, ALFRED,» zeide zij, «red mij; het staat immers in uwe magt; gij hebt mij uwe eeuwige liefde gezworen. ALFRED, hij die liefde smeek ik u.....» Ach! een heete tranenvloed verstikte hare stem. En wat antwoordde ALFRED? Helas! de lage verleider trachtte haar gerust te stellen door die betuigingen, welke alleen strekken om vuig verraad, godtergende ontroouw te bemantelen; doch MARIA las in zijn hart: want wie kan een minnende vrouw misleiden? MARIA was den snoodaard niets meer; neen, het was geenszins zijn oogmerk zijn voor God gesproken eed gestand te doen: hij was slechts bedacht op een middel om haar in het geheim te verlaten.

Treurig en traag sleepten nu de dagen zich voort. MARIA ledigde ten bodem toe den bitteren beker der folterendste zielsmart. Wanneer haar vader het woord tot haar rigtte, sloeg zij de oogen neder, vreezeende, dat hij de bewustheid harer schuld in haar oog mogt lezen. Zij sprak met een bevende stem, en wanneer zij het stilzwijgen bewaarde, slaakte zij menig angstigen zucht. De gansche natuur was voor haar dood; en haar geest, van dag tot dag door een' hooger klimmenden angst gemarteld, verkwijnde naar al te zichtbaar.

Op zekeren morgen, naar gewoonte zeer vroeg opgestaan, terwijl vader REDING nog rustte, vond zij twee brieven van dezelfde hand op de tafel liggen. De een was voor haren vader, de ander voor haar. Sidderend opende zij het papier; het schrift was van ALFRED. Nauwelijks had zij de eerste regels doorloopen, of een ijsselijke wanhoop (vermeesterde haar. ALFRED betuigde, dat hij het innigst berouw over den beganen misstap gevoelde,

Na het verlaten van den schouwburg heeft het vorstelijk gezelschap de prachtige illuminatiën voor de huizen van den Russischen staatsraad en consul-generaal, den ridder de Brunet, en van den heer Van der Hoop bezigtigd, en vervolgens gesoupeerd ten Hove.

Ook het kantoor der heeren Hope en C. en de huizen van eenige andere ingezetenen waren fraai verlicht.

Reeds vroegtijdig is het vorstelijk gezelschap dezen morgen op weg getogen en heeft achterlovens de oude en nieuwe gereformeerde kerken, de Griekse kerk, het museum van schilderen, de havendokken, het chateau en de lakenwerf bezocht.

Dezen namiddag hebben Z. K. H. de prins van Oranje ten 3 en H. K. H. de prinses van Oranje ten 4 ure particuliere audientie verleend. Na ten hove te hebben gedineerd, zal het Vorstelijk gezelschap dezen avond den Franschen schouwburg bezoeken. Ook heden zal het souper ten hove worden gebruikt.

De schilderij, welke in de Petershut te Zaandam, in tegenwoordigheid van Z. Keiz. H. den grootvorst, zal worden ontbloot, vertoont den heerscher van Rusland, ten voeten uit, in de Zaandammer boerenkleding van den tijd. De beroemde Czaar is door den bekenden Amsterdamschen schilder Portman, aan wiens penseel het vaderland dit uitmuntende stuk te danken heeft, voorgesteld zittende in den hoek van de eerste kamer, zoodat de broedkast en een gedeelte van den schoorsteen zichtbaar zijn; in de rechterhand houdt hij eenen paas, terwijl een beweging van de linkerhand onrust verraadt; voor hem op de tafel liggen de schepschouwkunst van N. Witsen, en verder teken- en timmergereedschap en andere voorwerpen, alles in den aan dien tijd eigenaardigen vorm; de uitdrukking des gelaats is zoodanig, dat hij blijkbaar geheel en al verdiept en bezield is in den grooten ontwerp, waaraan Rusland zijne beschaving, om niet te zeggen zijne welvaart, verschuldigd is. Voor het portret heeft de heer Portman dat tot grondslag genomen, hetwelk op het Rijksmuseum alhier bestaat, en waarschijnlijk een repetitie is van het portret, door den ridder de Moor, met hetwelk de Czaar zoo ongemeen was ingenomen; (zie Schellens's Peter de Groot, D. II: bl. 49); het gewaad is gevolgd naar dat der schilderij van C. Koedijk, voorstellende Peter I bij Witsen met Huddé, thans berustende in het kabinet van den heer C. Mojet hier ter stede.

De heer Portman heeft de vrijheid genomen dit uitmuntend voortbrengsel van zijn stout en keurig penseel aan H. K. H. de Prinses van Oranje, wier hooge belangstelling in Nederlandsche kunst, door ieder, die hier te lande kunst beoefent, gekend en dankbaar gewaardeerd wordt, ten geschenke aan te bieden, en de verheven vorstin heeft de bekwaamheid en belangelooze eerbied des schilders beloofd, door zijn geschenk met de haar eigene goedwilligheid aan te nemen, en voor hetzelfde de vereerende plaats aan te wijzen, alwaar het voortaan zal verblijven.

Verbood het ons niet de kiesheid, wij zouden dan gewagen van een plegtigheid, aan Ruslands onvaderlijke gebruiken ontleend, welke in of na het bezoeken der Petershut zal plaats hebben. Gastvrijheid, vriendschap, vaderlandsheide, heilige gevoelens, op de edelste wijze verklaard, zullen haar bestieren. Maar wij verbieden het aandenken geheim en leggen ons zelve het zwijgen op.

De heilgroet, met welken Z. K. H. de Grootvorst door de leden nit de zangvereeniging, in vierstemmig koor, te Zaandam zal worden verwelkomd, luidt als volgt:

Heil d'edlen Keizerstiel, den soon van 't siere Noorden!
Den jeugdige Adelaar, met magt en glans omkleed!
Na hij, op Hollands grond, aan Zaanstrooms vruchtbare boorden,
In 't nederig verblijf des Grooten Peters treedt!
Maar 't Vorstlijk hermelijn ontfangt hem op den drempel:
Hier is hij meer dan Vorst — hier is hij halve God!
Wacht in dezer leemen hut betreedt zijn voet een tempel,
Aan onschuldigheid gewijd en bovenaardsche genot!
Heil aan Zaanstrooms vruchtbare boorden!
Heil in Peters lage klois!
Heil o pronkjuweel van 't Noorden!
Heil in 't nederig Keizerstiel!

Dese woorden zijn van den heer C. J. Roobol, de muzik voor hetzelve, met accompagnement van blaas-instrumenten, is vervaardigd door den heer J. B. van Bree.

Wij vernemen, uit 't Hertogenbosch, dat men aldaar zich verzekerd houdt met het bezoek van Z. K. H. den Grootvorst troonopvolger van Rusland vereerd te zullen worden.

Te Bistol, schrijft men ons verder, zal Z. K. H. bij Z. D. H. den hertog van Saksen Weimar deszelfs intrek nemen.

Het leger zal in de Kempsche heide, een uur boven Oirschot, bij eenen kamp, en aldaar door den prins van Oranje, vergezeld van Hoogsteden-zelfs Keizerlijken bloedverwant, worden geinspecteerd.

Men schrijft ons, dat de zaak van den ijzeren spoorweg van Amsterdam naar Arnhem voor de Regtbank te Utrecht is aanhangig gemaakt.

Van wege onderscheidene grondeigenaars onder Baambrugge, is een request aan de Regtbank ingediend, waarbij zij als opposanten tegen het vonnis der Regtbank, bij hetwelk de heer gouverneur van Utrecht gemagtigd wordt, zich in bezit der aangeduide gronden te stellen, optreden; terwijl zij tevens den heer staatsraad gouverneur hebben doen dagvaarden. De officier van Justitie bij de regtbank te Utrecht, Mr. J. J. van Hees van Berkel, heeft tegen dit request ook van zijne zijde een memorie ingediend.

Men ziet met belangstelling thans de behandeling dezer zaak te gemoet, in welke de heer advocaat Donker Curtius, voor de opposanten, en de officier van Justitie, Mr. J. J. van Hees van Berkel, voor den staat, zullen optreden.

Op den 13 Mei. ainst, zullen door den graaf van Ranzow van Meinerswijk, als daartoe door den heer staatsraad, gouverneur van Gelderland, speciaal gecommittieerd, 45 stuks trekpaarden, voor het wapen der artillerie, ter dienste van het zij, worden aangekocht. De montering en aankoop zullen gebieden te Breda, tegen betaling in klinkende munt.

HABLEN 14 April. Heden morgen is Z. Keiz. H. de Grootvorst troonopvolger van Rusland, vergezeld van Z. K. H. den prins van Oranje met 't Gravenhage aangekomen. De doorlichtige reizigers hebben de bloemsterrij van den heer Groenewegen, het paviljoen Welgelegen, het kabinet van schilderen en de Groot Kerk met een bezoek vereerd, en zijn op

hinnen doortogt door een groot volkswaasje met gejuich ontvangen.

ROTTERDAM 15 April. Heden heeft alhier de plegtige inwijding plaats der nieuw gebouwde rijsschool of manege aan den Binnenweg, voor welke, door de zorg van het Stedelijk Bestuur, een geschikte plaats was afgestaan, ten gevolge waarvan, onder directie van heeren Commissarissen, welke zich daarmede wel hebben willen belasten, door het bijeenbrengen van een rente-kapitaal, door onderscheiden ingezetenen dezer stad, een uitmuntende rijsschool, stallingen, ook voor heerenpaarden, en verdere gebouwen, hebben kunnen daargesteld worden; zoodat van nu af voor jongelieden van den fatsoenlijken stand de gelegenheid bestaat, om, onder de leiding van den heer P. J. Giebels, behoorlijk onderricht in de rijkunst te ontvangen.

In de Rotterdamse Courant leest men het volgende, ter plaatsing toegezonden:

MAASSLUIS 11 April. Heden werden de inwoners dezer stad verblijd door den plegtigen aanvang eener werkzaamheid, welke voor hen geheel nieuw was, en aller belangstelling in de hoogste mate opwekte, door het uitzigt op de wezenlijke voordelen, welke daarvan het gevolg kunnen zijn.

Vroeger was Maassluis een plaats van handel, scheepvaart en belangrijke visscherij; thans zijn, door groote vertiezen en het overlijden en verplaatsen der moedige ondernemers, handel en scheepvaart nagenoeg verdwenen, en van de visscherij is de Maassluische haringvisscherij, die door de deelneming van Z. M. den Koning en de Nederlandsche Handel-Maatschappij een krachtige ondersteuning gevonden heeft, nagenoeg het enig overblijfsel. Van daar, dat men tot opkomende der wijvende gesteldheid sinds lang gehoopt had, dat ook deze plaats eenig deel zou kunnen verkrijgen aan eenen tak van nijverheid, die elders zoo veel welvaart te weeg brengt, en inderdaad onder allen het meest, hetwelk onder de verschillende maatschappelijke standen verspreidt, den bouw van schepen voor de groote vaart, waartoe de gelegenheid zoo uitmuntend is als op eenige plaats van het vaderland, zoo door het aanwinst van een reuke uitmuntende scheepstimmering, als door het bezit van eenen grooten vloot van schepen, den heer E. van der Kloof, die de beschaving van den scheepbouw niet alleen aanwendt ter verbetering van zijn eigen middelen aan bestaan, maar ook op eene moedige wijze tot het nijverheidsbedrijf, en in zoodanige goede bedoelingen is hij, na vele andere vruchteloze pogingen, krachtig ondersteund door de heeren A. van Hoboken en Zonen, te Rotterdam, die, voor hunne eigen rekening en onder de mildste bepalingen, hem den bouw hebben toevertrouwd van een fregatschip, ter grootte van 6 à 700 lasten, hetwelk door den kapitein D. G. Niesen zal worden gevoerd. Van dat fregatschip zijn heden de stevens opgericht, en bij die gelegenheid is daaraan de naam Europa gegeven, in tegenwoordigheid van de Edel Achtbare Regering der stad, en een toelooft van aanschouwers uit deze en naburige gemeenten, welke allen op eene luidde wijze hunne blijde hoop te kennen gaven op eene herlevende welvaart der stad.

Tot het uitbrengen van grotere schepen zal de haven echter nog gewichtige verbeteringen behoeven, en de uitgeputte middelen der stad schieten daartoe zeker te kort; maar men hoopt met vertrouwen op weldadige beschikkingen des Koning, waartoe het eerbiedig verzoek door den raad is gedaan; terwijl men niet onvermeld mag laten, dat het hoogbeemraadschap van Delfland en gecommiteerden tot de visscherij alhier alle mogelijke voorkomendheid ter bevordering van het goede doel hebben bevestigd, door zonder bezwaar de veranderingen toe te stemmen, die noodig zijn op gronden, onder hun beheer gelegen.

Na den afloop van voornoemde werkzaamheden, verzochten de heeren A. van Hoboken en Zonen het Edel Achtbaar Bestuur en nog eenige inwoners dezer stad, om Huri Ed. te vergezellen naar het logement de Moriaan, alwaar Huri Ed. op eene luisterrijke wijze zijn ontvangen, en aldaar werd besloten om in de volgende week de kiel te leggen van een vischhoekerschip, hetwelk zal varen onder de firma van Swaenborg en Richter, waaraan de medewerking van meergemelde heeren A. van Hoboken en Zonen ook niet ontbroken heeft. Dus voor de inwoners dezer stad is het vuriglijk te wenschen, dat het heeren van sulc een voorstander van nijverheid nog lang moge gerekt worden.

Part. Corresp. BRUSSEL 15 April. De Emancipation verzekert, dat de heeren Fallon en Dujardin, als commissarissen van het gouvernement, op aanvraag des heeren Nothomb, naar Londen vertrokken zijn. Dit bericht is onaanvaardig, want ik vernem, dat dit vertrek, ten gevolge van de jongste dépêches van onzen minister voor de Openbare Werken, geenen voortgang zal hebben. Het schijnt, dat de tegenwoordigheid te Londen van den Dierckxens, voorzitter van de Kamer van koophandel te Antwerpen, voldoende is; en men beweert zelfs, dat deze buitengewone diplomaat deze week zal terugkeeren, zonder dat de kwestie daarom iets zal gevorderd zijn. Het is waarschijnlijk, dat het tractaat zal getekend worden, behoudende de reserves, waarvan de Emancipation onlangs heeft gesproken. (Zie nummer 440 van den Avondbode.)

Men houdt zich alhier druk bezig met de verkiezingen, welke binnen weinige dagen te Bergen en Doornik zullen plaats hebben, hoewel dezelve geenszins die belangstelling inboezamen, welke men bij soortgelijke gelegenheden in Engeland, en zelfs in Frankrijk, opmerkt. Dank onzer constitutie, kan ieder zich tot afgevaardigde overwerpen, zonder eenen penning te bezitten. Het ontbreekt ook niet aan candidaten, die de staatkundige erfenis der heeren Gendebien en Bekart willen meester worden, doch hunne namen hebben voor het buitenland geen belang, daar het personen zijn, volstrekt onbekend, en waarvan men nu voor het eerst iets hoort.

De openbare aandacht blijft steeds op de gebeurtenissen in Frankrijk gevestigd; de verkiezing van eenen voorzitter der afgevaardigden wordt met ongeduld te gemoet gezien, dewijl daarvan de definitieve zamenstelling van het Fransche Ministerie zal afhangen. Tot zoo lang, misschien wel tot de terugkomst van den heer Nothomb, zal ook ons Ministerie onvoldtallig blijven; zoodat er nog verschillende dagen zullen verlopen, alvorens men bepaald zal weten, uit welken hoek de staatkundige wind zal waaien.

BRUSSEL 15 April. Bij eene resolutie van het Ministerie van oorlog, zullen de manschappen van het 15de regement reserve, tot nader bevel naar hunne haardsteden terugkeeren. De tot den 1 Mei aan de reserve verleende verloven zijn onbepaald verlengd, terwijl die voor het staande leger tot 1 Augustus zullen loopen.

— De heer de Theux is gisteren uit Luik alhier teruggekeerd.

— De Echo du Luxembourg zegt, dat men zich aan het Ministerie van Justitie te Brussel bezig houdt met eene regterlijke omschrijving van het Belgische gedeelte van Luxemburg.

FRANKRIJK.

PARIS 14 April. Er gaat schier geen dag voorbij, zonder nieuwe geruchten omtrent de zamenstelling van een definitief Ministerie. Gisteren werd het volgende in onze staatkundige salons verhaald:

Onmiddellijk na de verkiezing door de Kamer van eenen president en vice-presidenten, zoude het interimair kabinet definitief verklaard worden, behoudens eenige wijzigingen, waarbij men het voorzitterschap van den raad aan den maarschalk Soult zoude opdragen, terwijl de heer Sauzet in de plaats des heeren Parant zoude optreden.

Dit kabinet zoude dadelijk het budget voorstellen, en aan de Kamer de toestemming der geheime Fondsen vragen; en ingeval de Kamer daarmede genoegen neemt, zoude aan haar de bepaling van het bedrag der Fondsen worden overgelaten.

Wij hebben gemeend dit gerucht te moeten mededeelen, hoezeer wij daaraan geen geloof hechten. Zoo de Kamer den heer Odillon Barrot tot voorzitter mogt benoemen, zoude het aan het Ministerie van 31 Maart (het tegenwoordige) geheel onmogelijk zijn, zich in het bestuur te handhaven; overigens laat het geene gelegenheid voorbij gaan, om te verklaren, dat het slechts transitoir is, en geenerlei aanspraak maakt om lang de zaken waar te nemen. (Gev. Corresp.)

Als reden van de verandering, die tusschen den Maarschalk Soult en den heer Thiers zoude bestaan, geeft men op, dat iemand, den heer Thiers vragende, hoe het mogelijk zoude zijn zich met eenen zoo stijfhoofdigden grijsaard als den Maarschalk te verstaan, tot antwoord kreeg: o, het is eene mumie, die wij met lauweren versieren.

Er werden vele toebereidselen gemaakt tot viering van den naamdag des Koning op den 1 Mei ainst. De openbare verzamelingen zullen dezelfde zijn, als in de vorige jaren; de kosten worden berekend op 500,000 francs, zonder daaronder te berechnen de te genoetkomingen aan behoeftigen.

Men verzekert, dat de Prins de Joinville na den 1sten Mei naar Toulon zal vertrekken, ten einde het bevel over het fregat la Theles op zich te nemen. Dit schip is naar de Levant bestemd.

Naar men wil, zoude de Koning op het oogenblik van zijn vertrek naar Neuilly van voornemen veranderd zijn, en den maarschalk Soult op de Tuilerien ontboden hebben.

Volgens nadere berichten, is het getal der personen, die, ten gevolge van de jongste oproerige bewegingen, in hechtenis zijn gehouden, niet 12, zoo als eerst gemeld is, maar 36, beschuldigd van de regering des Koning te hebben willen omverwerpen.

De zitting van de Kamer der Afgevaardigden is gisteren geëindigd met eene beslissing, die eenen diepen indruk te Parijs heeft gemaakt. De verkiezing van den heer Emile de Girardin, een der voornaamste voorstanders van het ministerie Molé, en redacteur van het dagblad: La Presse, is, met eene meerderheid van 209 tegen 184 stemmen, vernietigd, op grond, dat deze staatkundige schrijver niet de hoedanigheid van Franschman zoude bezitten, omdat hij niet in staat is, zijne geboorte-acte te vertoonen.

Opmerkenswaardig is het, dat de heer Emile de Girardin reeds vijf achtereenvolgende jaren zitting in de Kamer heeft gehad, en reeds driemaal daarin is toegelaten, terwijl ook nu de commissie, met het onderzoek der geloofsbrieven belast, zijne aanneming had voorgesteld, zonder dat men hem toen zijne hoedanigheid van Franschman heeft betwist.

Het Journal des Débats geeft vrij duidelijk te kennen, dat de tegenpartij zich eigenlijk van dit voorwendsel bediend heeft, om haren staatkundigen tegenstander te treffen, en meent daarvan een nieuw bewijs te zien in de omstandigheid, dat de kamer, op aanvraag van een twintigtal der uiterste linkerzijde, dadelijk tot de geheime stemming is overgegaan, alvorens eerst bij zitten en opstaan een voorloopig besluit te nemen, zoo als anders steeds de gewoonte is.

De meerderheid tegen den heer Emile de Girardin, die nu 25 stemmen heeft bedragen, zoude, volgens de gewone correspondentie, nog grooter geweest zijn, zoo alle leden der linkerzijde mede gestemd hadden. Sommigen huppert, zoo als de heeren Odillon Barrot, Chambelle, Tequeville, Carcelles, Martin, Janvier, enz., moeten zich van de stemming onthouden hebben.

Er blijven nog 16 verkiezingen over, waartrent de kamer een besluit heeft te nemen.

Ontrent den heer Emile de Girardin leest men in eenen particulieren brief de volgende bijzonderheden. Deze heer is de natuurlijke zoon van den graaf de Girardin, opper-jagtmester van Lodewijk XVIII en Karel X. In 1833 is hij in den echt getreden met Mlle. Delphine Gay, die zich als dichteres eenen naam heeft gemaakt, en door Chateaubriand is bijgenaamd: La Muse de la Patrie. Als opzichter en directeur van het bekende Magazine Pittoresque, van het Journal des Connaissances utiles en het da. la Presse, heeft hij zich in de letterkundige wereld doen kennen. V. r. namelijk wordt hem door de tegenpartij ten laste gelegd eenen groten invloed ten voordeele van het Ministerie Molé op de jongste verkiezing te hebben uitgeoefend; terwijl velen hem beschuldigen van steeds in verschillende industriële ondernemingen zijne eigene belangen, zelfs ten koste van die van anderen, te begunstigen. Niet onbekend is het, dat hij algemeen beschouwd wordt, als de type te zijn van de bekende caricatures van Robert-Macaire.

De berichten uit Africa luiden wederom vredelievend. Het schijnt, dat Abd-El-Kader zich rustig houdt, en dat het bekende tractaat der Tafna voor een jaar zal verlengd worden.

BAYONNE 10 April. Uit Tolosa zijn geene nieuwe tijdingen ontvangen. Intusschen heeft men den 6 aldaar, over Oleron, een belangrijke tijding ontvangen, die echter allezins bevestiging vereischt, (en die wij mededeelen, zonder daarvoor te kunnen instaan). Cabrera zou, naar men wil, met achterlatende der noodige garnizoenstroepen in Segura, plotseling, aan het hoofd van 11 bataillons infanterie, en een talrijke kavallerie, naar Saragossa zijn opgerukt. Saragossa, niet in staat van verdediging zijnde, daar van Halcen zich, met al de artillerie, voor Segura bevindt, zou zich hebben overgegeven.

— Espartero bevindt zich met 14 bat., 1,000 paarden en 2 batterijen,

stand niet gereden. Evenwel bleef haar steeds de gedachte bij, dat zij wel dra de reis moest ondernemen, om voor wig in de armen des geliefden te zoeken.

Op zekeren dag volvoerde zij haar voornemen: zij verliet, met haar kind op den arm, heimelijk hare woning, bevestigd naar Londen, alwaar de stadhouder, die ook eene engel had doen vallen, haar reeds geheel uit zijne gedachten had verbanne, zich badende in de weelde, ten einde den regterhandigen spoor in zijn bloedschone toedoen voort te zetten.

Na onbeschrijfbaar vernietigend en ellende doorgestaan te hebben, kwam zij eindelijk in Englands hoofdstad aan. Het was op eenen Decemberavond; als diamanten flakkerden de sterren aan den onbewolkten hemel, een eene snepende konde dreef de voorbijgangers voort. Met een kloppend hart en wankelende schreden begaf zij zich naar het hôtel van graaf LINSAY. «O, mijn kind,» zeide zij, het wicht aan haren boezem drukkende, «nog weinige oogenblikken, en wij zijn met uwen vader vereenigd, met mijnen diervaren ALFRED, die mij trouw heeft gezworen, en zijn woord gestand zal doen. Ja, want hij mist mij; hoe dikwijls heeft hij mij niet verzekerd, dat hij mij boven alles op aarde lief had! Maar hij moet met ons naar Zwitserland terugkeeren, naar het heerlijk dal, waar mijn vader, mijn grijs vader ons verwacht; waar geheel de natuur liefde en geluk ademt.»

Zij had de straat verlaten, waar zich het hôtel bevond. Heerlijke toonen klonken haar nit hetzelfde te gemoet. «Hij verberidt mijne komst,» dacht de waanzinnige. Zij vroeg aan eenen bediende, of de heer ALFRED LINSAY te huis was. Met de grootste verbazing zag deze haar aan: «Zeker zijt gij eene vreemdeeling. Weet gij niet, dat mijn meester heden morgen met de rijke miss CAROLINE PRINCE in den echt is getreden?» Daarop keerde hij haar den rug toe.

God! welk een doodsflag voor de rampzalige. Ploteling was hare waanzinnigheid geweken: zij was, helaas! tot het volle bewustzijn harer ellende ontwaakt. Slechts weinige schreden vaggelt zij voort: onder de venders der feestmaal stort zij neder.

De gasten vertrekken. Een der bedienden stuift verschrikt ter maal in. Hij brengt zijnen meester, dat het lijk eener jeugdige schoone vrouw, niet het lijk van een' zingeling aan haren boezem geprangd, onder zijne vensters

ligt mitgestrekt. Het was dezelfde, die weinige uren naar graaf LINSAY had gevraagd. Een bliksemstraal treft den graaf. Zou het mogelijk zijn? . . . Een onwettigbare hand drijft hem naar buiten. — bij het Geweten! gij herneest uwe rechten, maar, helaas! de hel bevocht hare recht — een oogenblik, de Arid is reeds weduwe.

MARIA's we schijn is gewaarsd

WALTER SCOTT EN THOMAS MOORE.

In de maand October van het jaar 1817 — dus verhaalt WALTER SCOTT — leerde ik den dichter MOORE kennen: twintig jaren vroeger hadden wij elander ontmoet, doch geene nadere kennis gemaakt. MOORE heeft inderdaad een aangenaam en vrijmoedig voorkomen, en toont in alles de man te zijn, die aan goed gezelschap gewoon is; niets verradt in hem den dichter; ook legt hij in niets eenige pedanterie of aanmatiging aan den dag. Hij is klein, ja zelfs zeer klein van gestalte, en ik geloof, dat hij nog kleiner is dan LEWIS, met wien hij uiterlijk, naar het mij toeschijnt, eenige overeenkomst heeft; doch geenszins in den omgang: want LEWIS is onuitstaanbaar langwijzig; MOORE, daarentegen, weet op de bevalligste wijze onderhoudend te zijn, en zijn gezigt, dat bij den eersten aanblik misschien voor sommigen onbegrijpelijk is, verkrijgt, wanneer hij spreekt of dik, belangwekkende, ja zelfs schoone trekken. Ik wist, dat BYRON ons dikwerf met elander had vergeleken, en dat hij zich over ons bij zijne vrienden en ook in zeker tijdschrift met dezelfde achting had uitgelaten, en was dus in gespannen verwachting, in hoeverre wij met elander eenige overeenkomst hadden. MOORE heeft langen tijd in de groote wereld geleefd, ik heb het grootste gedeelte van mijnen leeftijd onder lieden van de practijc doorgebracht. MOORE is een geleerde, ik heb, bij hem te vergelijken, een weeten. MOORE is een muzikant, ik kan geenen valsehen toon van eenen zuiveren onderscheiden; hij is democratisch, ik Aristocratisch gezind.

Ik zou dit contrast tot in het oneindige kunnen rekken, doch om alles in één woord te zeggen: een van ons is een ler en de andere een Schot, en beide zijn zoo tamelijk aan de nationaliteit van het volk, waartoe zij behooren, gehecht. En toch, in weêrwil van al deze tegenstrijdigheden, bestaat er tusschen ons eene in het ooglopende overeenkomst, en wel deze, dat wij

beiden een paar goede jongens zijn, die zich over het leven verheugen, zonder zich op hune beroemdheid veel te laten voorstaan. Daar wij zo veel beleefd en gadeslagen hebben, verachten wij uit grond van ons hart dat air van zich als iemand van belang voor te doen, zoo als sommige schrijvers, die het hoofd in den nekslaan, en geopen blik om zich werpen, even als de man, dien doctor JOHNSON in de herberg aantraf, en die, met de borst vooruit, tot de omstanders zeide: «Ik ben de groote TWAALF, die de strijkers heeft ontvonden.» Eindelijk is MOORE ook, even als ik, een vriend van scherits, die den tachtst opwekt en van een ongedwongen vrolijkheid. Het zou voortreffelijk zijn, als MOORE een bevallig landhuis in de nabijheid van Abbotsford bezat.

BLADVULLING.

Het verbruik van tabak in Frankrijk neemt steeds toe. Gedurende 1837 heeft de schatkist daarvan een zuiver voordeel getrokken van 59 millioen francs, hetwelk 3,400,000 francs meer is dan in 1836.

Men berekent, dat de winst, door de gezamenlijke tabakverkoopers genoten, 11,809,773 francs bedraagt, hetwelk bij een getal van 25,852 debiteanten, voor elk hunner genóódd 456 francs 82 c. oplevert.

Daar de bevolking van Frankrijk, volgens officiële opgave van den 30 Dec. 1836, 33,333,021 zielen bedraagt, zoo is de gemiddelde hoeveelheid snuif in 1837 verkocht, voor elk individu 177 wigjes, en dat van den rook-tabak voor elk individu 242 wigjes.

Bij gelegenheid, dat het Spaansche gouvernement besloten had, de kerkklokken te verkopen, heeft men daaromtrent de volgende berekening gemaakt; als een bewijs, welk voordeel Spanje uit de confiscatie der kerkelijke bezittingen zou trekken. Het getal der kerken in Spanje bedraagt 28,000, welke met 80,000 klokken zijn voorzien, die te zamen 2,601,000 Arrobas wegen; hetwelk nagenoeg 45,782,500 Nederlandsche ponden uitmaakt.

